

BRŠLJAN

KREŠIMIR BAGIĆ

SADRŽAJ

Ja ne poznajem nijedan cvijet	1
U moru zvuka	3
Dodir	8
Tamo	10
Nebo puno brojeva	11
Za med nisu potrebne riječi	12
Ime	13
Trčao sam prašinu	14
Mrzim kad kažem ja	15
300 metara iznad zemlje	16
U tuđem tijelu	17
Kiša me voli jer voli sve	19
Vjera vjetra	20
Jezik u celofanu	21
Prosinac zarobi prozor	22
Krleža je napisao knjižaru	23
Tržnica u Dubravi	24
Sljepoća	26
Kao riba u mreži	27

Tramvaji raznose riječi	28
Dodir, filatelist	30
Povijest bolesti	33
Kritičar poezije čita novine	35
Vrt ne diše	37
Dodir, pogled u ružu	39
Pas je lajao	40
Čije je lišće	41
Ptica u zraku	42
Nije se prepoznala	44
Voda u vodi	46
Podrum krene, trg se prepozna	47
U jutarnjoj kavi	50
Kao lopoč	51
O daljini i ovome ovdje	52
Sneni vrtlar	54
Zagonetni cvijet	56
Soba miriše na snijeg	58
Iz epruvete	59
Ikona	60
Dodir, onaj koji gleda papir	61

Bršljan	64
Prijatelji	66
Slijepa svjetlost	67
Razgovaramo snijeg i ja	68
Razglednica	69
Da mrak zaraste	70
Netko crta svoju ruku	72
Mrak u slikovnicama	73
Prije snijega i sna	74
Kao padobrani	75
Nestašna vjeverica sna	76
Blaž Blaž Blaž	77
Od pjesnika naručujem tekst	78
Krugovi u zraku	79
Plavo je opasno	80
Djeca mi protrčavaju ulicom	81
U list duhana	82
Puhači stakla	83
Krov grada	84
Zdravo, prijatelju	86
Uspon	87

Dodir, pismo, u snu	88
Ruža	90
O autoru	91
Impresum	92

JA NE POZNAJEM NIJEDAN CVIJET

ja ne poznajem nijedan cvijet
samo ružu

ona me grli kad pišem knjigu
ona mi nudi sedam rajskih latica
ko roj pčela kad u cvijeću posluje
pa silazi u nj da ga ostavi
leteći k mjestu, gdje med zgotovljuje

piva latica počinje kotač
ona se crveni u mom oku

druga latica kaže 'ja sam danteova'
nju samo taknem i uzdahnem

treća latica sama kao korak
s četvrtom bude križ
kada ih pogledam
ostanem bez grijeha

petu stisnem u šaku
od nje ću praviti ulje
vidati rane i
bolesne stihove

šesta latica drhti na vjetru
kap rose koju čuva nasmiješi se
i upozori 'ja sam pitoma pustinja
ne gledaj me dok hodaš šumom'

sedma latica je gotov kotač
ona se
ona me
okreće
okreće

tako da ništa ne znam
tako da sam stalno na početku

ja ne poznajem nijedan cvijet
samo ružu
u njoj niknem
pa odrastem
pa me nema
pa napišem knjigu

U MORU ZVUKA

moja vrata su stvarna
moji zidovi su stvarni
u pjesmi uvijek ima mjesta
(tako mi se bar čini)

uhvatim kvaku uđem
pa sam sneni balon s djetetom na zemlji
pa sam u milijun lica u milijun očiju
samo da nisam u svojim

a jesam u svojim sam
imam unutrašnju priču
ona puna likova ja krut
i nitko u nas ne može ući
ako nije svetac
ako nije nijemi trg
na kojemu ćemo
(moja priča i ja)
stati i trajati

u tišini ponavljam svaku kretnju i svaku riječ
ti kažeš 'znam ovdje je mirno
ali ja sam u moru zvuka'
i alge prekriju kamenje na dnu
one su uši našega tijela

vrata se zatvaraju
vrata se zatvaraju
takvi me snovi vode kući
(ovdje je mirno)
ali ja ne smijem kući
jer kuća leti zrakom
kao balon

ipak nisi svetac nisi trg
kada te pogledam glazba ispuni glavu
i alge prekriju ramena
one su uši našega tijela
nečujne zelene i brze
zabole pri svakom susretu
pri svakom dodiru

stvarno ne znam zašto ljudi stalno ponavljaju
'biljke vas ne mogu povrijediti
ne posjeduju ego samo rastu i grle'
ipak volim takve priče one me vode kući

ja sam u moru zvuka a ne ti
zatočilo me podvodno raslinje
dubina se penje prostor se otvara
ali što si tko si ti
prostor u koji sam mislio da neću
ili zvuk za koji je more reklo da ga nema

moja vrata su stvarna
moji zidovi su stvarni
u pjesmi uvijek ima mjesta
ali u što da te pretvorim

(moram te u nešto
inače će mi pjesma
umrijeti od stvarnosti
a to ne bismo preživjeli
priča i ja)

jedanput dvaput triput
nekad povremeno uvijek

bio si bog
bila si ruža
bilo si zrnice

prohodali smo godine
vidjeli bistro i mutno
svemu rekli 'doviđenja'

pred vratima sreli se
malo se gledali zagledali
pa poglede u stihove
stihove u događaj pretočili

posvađali se jučer i sutra
sjemenka i plod
misao i riječ
pjevali i sanjali
ništa jeli ništa pili
čega nije bilo – zavoljeli
čega bilo – odrekli ga se

puževi na rubu šume
broje stabla
dođu do dva
i stanu
(važno je da šuma nije cijela
važno je da stablo nije šuma)

moram te u nešto pretvoriti
moram jer ćeš iznenada skočiti
u milijun lica u milijun očiju
u priču u kojoj bih htio klijati

na kraju ćeš me i u biljku natjerati
zato moram mišlju osvijetliti ovaj tunel
precizno mu izračunati kvadraturu
upoznati si bridove nekoga povrijediti

dakle u što hoćeš
(u što te hoću)
možda najbolje u ključ

jer on uvijek kada ga ne tražim
radosno objavljuje 'tu sam'

u ključ zbog kojega
ne mogu naći drugi ključ
ući ni izaći

tijelo je pošlo za pticom
tijelo je bilo blizu ptici
kada je priča uzviknula
'hajde munjo kazni ga
zapali pa utišaj'
krila samo što nisu
dodirnula oblak

moja vrata su stvarna
moji zidovi su stvarni
u pjesmi si uvijek sve
u svakom trenutku
sa svih strana
i
na svakom mjestu

što da ti kažem
dok prislanjaš školjku uz uho
i ponavljaš 'ovdje je mirno
ali ja sam u moru zvuka'

što da ti kažem
kad stalno govorim
kad stalno šumi
kad stalno šutiš

u tišini
obnavljam
svoju
tišinu

(u tišini obnavljam svoju tišinu)

u moru

more

sam

i

ja

(u moru more sam i ja)

moja vrata su stvarna

moji zidovi su stvarni

ovdje je mirno

ali ja sam u moru zvuka

DODIR

tko ti je crtao taj struk
tko ga tanjio
ušio malo slijeva
malo zdesna

ruke su obećale plavost
u njima se ukočilo nebo

zanjiši ga

ti snimaš tišinu
rasteš u devet grbova
prekrižiš kocku
preko kocke

tabani tabani
topli tabani i pijesak
zar nisu sekunde
krenule ludo
naglavačke
u dodir

krik jutra čuo se
komu to pričaš otok
sve tiša
i
tanja

planina tvoj zaborav
kupa se u suncu

tabani tabani
goli tabani
i pijesak

miris mačaka te prati
ne podnosite se
zarobio vas ozrnio
mrak

zanjiši ga

možda jednom počne
sjenčiti poglede
koji su te crtali

otoku možda vrati palmu
palmi dodir

zanjiši ga
zanjiši ga

struk je samo riječ
putnici ga
mahovinu
slijede

dok se ne izgube

TAMO

(Misliš da sam previše *pokraj* i *okolo*,
gore ili *dolje*, a zapravo sam premalo *vani*.)

tamo
gdje nisam bio
gdje neću ići
uvijek sam na dobitku

tamo
izvlače moje brojeve
1-2-3-16-17-22-28
(doduše novine koje čitam
prešućuju i mene i njih)

tamo
gdje riječ riba postaje riba
pobjeđujem zmajevе i bolesti
nekima čak spašavam živote

tamo
misle da sam ozbiljan i lijep
ponose se što me poznaju
brinu zbog mojih cigareta

tamo
gdje nemam ime
gdje mi izmišljaju ime
uvijek se zovem kako treba

tamo
zašto nisam tamo
kad me ni drugdje nema
kad sam stalno tamo

NEBO PUNO BROJEVA

Za stolom u Gradskoj kavani šaroliko društvo razgovara o poeziji. Teško nam ide, ne uspijevamo napustiti zemlju, mahnuti konobarima i ljudima koji piju kavu. S lijeva ratnički krene avangarda, neki zijevnu, neki se namrgode, završi u pepeljari. Zdesna tiho zaiskri sentimentalizam, jedni počnu mucati, drugi prebacivati nogu preko noge; napokon, otprhne u zrak, s njim i tek izvađeni rupčići.

Iznenada, djevojka koja je dotad uporno šutjela naglas pročita 'Ljubav' A. B. Sirnica, zgasne dnevnu lampu i počne od ekstremiteta dvaju sastavljati jedno tijelo – tijelo ljubavi. Njezine riječi, čiste poput brojeva na nebu, prošire se lijevo i desno. Balon koji smo uporno napuhivali odjednom poleti. "Plavi plašt je pao oko tvoga tijela", ponavljamo za Šimićem, gledamo je u oči. *Moje i tvoje, njezino i njezino, on i ona* sjedinjuju se u probuđenim rečenicama: moje tijelo, tvoje noge, moje ruke, tvoje kose... izrastaju u stablo strasne ljubavi, u usklik tvogamoga neba koje se zaboravilo u točki. Tijelo ove ljubavi nema glave, zaključí djevojka, spusti pogled i ponovno utihne.

Zadivljeni i posramljeni njezinom iskrenošću i hrabrošću, na trenutak zašutjesmo. Svi smo najednom lebdjeli, vidjeli svemir, nebo puno brojeva, ljubav punu tajni. Zatim je netko zapljeskao. Brže-bolje smo prihvatili taj glupi kliktavi bombon, i nastavili brbljati. A točka je i dalje iskrila iz njezinih očiju.

ZA MED NISU POTREBNE RIJEČI

pčelo i moja je rečenica
skupljala pelud
dok je nisam izgovorio

lako je tada bilo letjeti
lako govoriti mirisati kao
zemlja gorjeti kao sunce

čime se sada pokriti
biti ptica biti zraka

u visini moći
ruke pustiti

pčelo lako je tebi
za med
nisu potrebne riječi

okret lijevo
okret desno
ploviš kako ti se svidi

a tekst nastaje
kao trag u pijesku
usput
i
unazad

IME

Kao kovanica, prijatelj ima dvije strane: glavu i pismo. Glavi nedostaje tijelo, pismu riječi. Baciš li ga u zrak, nikad ne znaš hoće li te – kada se vrati – mirno osloviti ili prsnuti poput balona. Zato me više nemoj pitati što radim u mraku! Crno pretvaram u žuto, žuto u sunce, sunce u kazaljku. Moje usne zapinju o cvijeće koje sadiš pogledom i pretvaraš u vrt. Kazaljku pomičem, navijam sunce – da se ne probudimo jučer kad smo ga već zaspali. Djeca plešu prije nego prohodaju. To je krajolik! Glazbu čujemo i kad je nema. To je zvuk!

Da bih te opet mogao sresti
– sve ću zaboraviti!

Zimu, ljeto, korijen i plod
– sve ću zaboraviti!

Riječi, ljubav i zaborav sam
– sve ću zaboraviti!

I vrijeme i tišinu,
i dubinu i visinu,
sve dimenzije obaju bića
– sve ću zaboraviti!

Zato, otkrij mi kako se zoveš,
kako sušiš jeku bubnjeva?
Jer, htio bih te nešto pitati!

TRČAO SAM PRAŠINU

trčao sam prašinu

trčao sam prašinu

ne poznajem

korak

dok me sluša

trčao sam prašinu

trčao sam prašinu

ne čujem

glas

dok ga imam

trčao sam prašinu

trčao sam prašinu

a ipak nisu

pluća mi nikako nisu

dopustila da

osmijeh prije jutra

klija

u mojim riječima

MRZIM KAD KAŽEM JA

mrzim kad kažem ja
a kažem ga čim progovorim

ja ne postoji
postoji cigareta
koja se dimim

laje susjedov pas

300 METARA IZNAD ZEMLJE

o čemu razmišlja
kapljica kiše
dok pada
dok je 300 metara
iznad zemlje

zna li planira li
traži li pločnik
cipelu kišobran pustinju
nokat na koji će pasti

ratuje li s vjetrom
ili joj je svejedno

ili joj duša
ostala u oblaku
i s njim unaprijed
otopila svaki centimetar
koji se odmotao
u njegovu pamćenju

boji li se tigra
koji čeka u šumi
i brani lišću da šušti
pčeli da zuji
mravu da kaže
'ja sam žedan'

U TUĐEM TIJELU

kako je lijepo u tuđem tijelu
skineš zvijezdu
staviš je pod glavu
budeš sjajan i svjež

snijeg se zaigra
pa pada u usta
misliš da si svoja majka
koja je
na o po pri u
naoko o priču
mećavu zaboravila razlupati

dekliniraš more
a ono te u lokativu uzme
da ne bude tijesno
kad je već tu
kad si već u

(more spominješ tek tako
zbog majke
zbog priče
zbog lokativa
da snijegu ne bude zima
kada u njega zaroniš)

u tuđem tijelu
uvijek se fabula nađe
zato izbjegavaj se spavaj
da se ne susretniš
poručuje mi prijateljica
koja rukama prenosi snijeg
iz a u ž

da ga ne dotakne

i natrag

i ponovo

KIŠA ME VOLI JER VOLI SVE

ova kiša je dar
ona pere tvoje rublje
koje zaprljao sam
bijeli izbjeljuje
obješena na štriku visi
ali ja ne znam ne mogu je
pratiti spasiti
jer ne mogu ni sebe
pa udarim nogom o pod
i progutam se

naravno
kiša me voli
jer voli sve koji padaju
pa curi u rupu
kao da joj je srce
ostalo bez krvi

mulj raste
a ona pada li pada
(i štrik s njom)
a ja ne znam ne mogu
potonuti ispariti
pa se u nebo zamotati
kao da se ništa nije dogodilo

prljati rublje ispočetka

VJERA VJETRA

on piše
on piše
on suši naranče
o čaju šuti u virusnoj bavarskoj

grmi televizija
grmi plinska boca
grmi brak u modrim žigicama očiju

kalendar je kadar vidjeti pticu
ako latice shvate nikad više zime nikad pčela

da takva je narav matematike
takav je stroj gospon gutenberg

šećer je uvjet ključa
i bučno ga mrzi vjera vjetra
peta božja zapovijed modni krojni arak

on gori
gori li gori
puši se leš njegova glasa

vatrogasci su rekli
dosadno je spavati u četverosložnim terminima
idemo pisati pismo

JEZIK U CELOFANU

gospon miro je imao jezik
vješao o njega misli
one izlazile igrale se pastira

‘dobar dan poslao nas gospon miro
ako ste u šetnji pođite za nama
mi smo vegetarijanci jedemo travu’

neki bi pošli brali cvijeće
na koprive gledali s prezirom
sve kako treba

kada bi idilu pokvarila kiša
ili kakav korektor u štrajku
gospon miro bi se naljutio
i pozvao misli na počinak

jezik zamotao u celofan
ta čemu on govori umjesto ljudi
kada ga nebo ne sluša

PROSINAC ZAROBİ PROZOR

nepoznat netko otvori knjigu
kaže joj 'govori'
i potpiše se
na nekom čudnom pismu

njezine korice
obaspu slova
kao inje

njima prosinac zarobi prozor
i raste
umjesto mjeseci i godina

dok je sve bijelo
spava otvorenih očiju

ne zove se snijeg
jer snijeg ne čuje
kada mu netko kaže 'govori'

KRLEŽA JE NAPISAO KNJIŽARU

krleža je napisao knjižaru
s puno zidova i platna
knjižaru ćoškastu
s katancem i rešetkama
zarezima i ljudskom glupošću
kad mu je ponestalo mastila
piljevinom je napunio hrptove
pustio krtove u vrtove
otvorio vrata i tiho bez glasa
SVI VAN kazao
svivan su ga poslušali
nedugo zatim krleža je umro
a hrvati i dalje ne kupuju knjige

TRŽNICA U DUBRAVI

gradili smo tržnicu u dubravi
to vam danas mogu reći
Ribe Andjelko Šime i ja
mijesili glinu pravili opeke
nitko nam ništa nije mogao

gradili smo tržnicu u dubravi
to vam danas mogu reći
jutrom sadili štandove i zidove
u podne ih zalijevali
da se usprave i razlistaju

na livadi u vodi i blatu
gradili smo tržnicu u dubravi
kada smo završili
pojavila se deseterica dalmatinaca
i pozvala nas na partiju balota

otišli smo odigrali i pobijedili
Ribe Andjelko Šime i ja
nakon godinu dana vratili smo se na tržnicu
a dalmatinci su na njoj prodavali
bakalar bademe i blitvu

kupili smo novine popili pivo
Andjelko je rekao: mi smo gradili tržnicu
a Ribe: to nije važno mi smo dalmatinci
Šime i ja nismo ništa govorili
naručili smo kavu i odigrali partiju pikada

sutradan je Ribe počeo naplaćivati placarinu
Andjelko mu je postao desna ruka
danas ih zagorci i bosanci oslovljaju s 'gospon'
nude im salatu za ručak i voće poslije ručka

dalmatinci ih pozivaju na pivo

a gradili smo tržnicu u dubravi i Šime i ja
sada tamo kupujemo bakalar bademe i blitvu
Šimi je izgorjela kuća u dalmaciji a ja sam
postao profesor u zagrebu kadgod nađu vremena
Ribe i Andjelko odigraju s nama partiju pikada

SLJEPOĆA

u tišini bubrim.
zauzimam svijet.
ti me ne gledaš
bubriš, zauzimaš
neki drugi svijet.
dijeliš se.

ako ipak kažem: dođi,
odgovaraš: dođi.
i udaljavaš se.

prostor se
uveća, zamiriše
kao kakav nemogući
cvijet.

sve odjednom postane
daleko, slijepo
i nevjerojatno dobronamjerno.

KAO RIBA U MREŽI

ah kada se dogodio ah
malo je puhao vjetar
malo se znojilo sunce

zrno tuge
okružila
sapunica

pšenica rasla
krošnjala se
ali najednom se
(kao riba u mreži)
nečeg sjetila
pa se u korijen
pa se u se
pa se završila se

ah poslije se ah
malo zvao mlin
malo mrvio uz kruh

nitko se nije sjetio
da su ga nekad davno
krunili uz suze

TRAMVAJI RAZNOSE RIJEČI

sjedim u knjižari
i promatram
kako tramvaji
gradom raznose moje riječi

vruć je lipanjski dan
u tramvajima gužva
riječi se znoje
i skaču kroz širom
otvorene prozore

iz novina u dekolte
pa dalje i dublje
kao da nikad nisu bile vijesti

na beton
na balkon
gore i dolje

ako srknem gutljaj kave
lica će im ostati
vječno priljubljena uz izlog

ako krenem van
protrčat će mi kroz noge
i skočiti u šalicu

tramvaje zaustavljati neću
zadnjemu koji je to pokušao
stalno reklamiraju knjige
na teletekstu

uostalom
tramvaji su izmislili gundulića
žurili odmarali

žurili odmarali

kolo od sreće uokoli

kartodrapci pobjegoše u poslovicu

poslovica u lektiru

DODIR, FILATELIST

svaki put iznova
ulazim u dodir
otvoren kao more

tražim ga namještam mu se
domahujem pogledom
koji se njiše
koji nervozno kuca po vratima

lice zaraste u drugo lice
rub sakoa ruka ili tijelo
u rub rukava leđa ili kosu
ukočeni

lanene riječi
koje bi da miluju
odjednom potonu

disanje se nastavi
tako anđeoski glasno
da trenutak dodira
u njih nikako ne stane

poklonik vječnosti
drznik koji roni u gužvu
nađem događaj prije događaja

zbrajam ništa i ništa
korak naprijed
i
korak nazad
riječi u raskošne koralje
nabirem i čekam da ih dodirnuti
izroni svojom lavom

lice okopni na licu
rub sakoa ruka ili tijelo
na rubu rukava leđima ili kosi
u nestajanju

kako raste more
kako se mreškaju
kako brežuljkaju
njegov bijes
i njegova sreća

kao zbunjeni filatelist
skupljam dodire
ne znam tko pretvara
rudnik u šetalište
ali netko ga pretvara

svaki put iznova
ulazim u svaki
otvoren kao more
i pitam

kada se budi školjka
i budi li se uopće
slijedi li me dok slijedim
zračnost ponornost pjegavost
prešućenog svijeta

dok dršćem kao lanena trska
s listom zelen
modar u moru
zagubljen a netaknut

ja
vulkanski šutljivac
korijen koji grane
hrani sjećanjem

koji u svakom licu
budi školjku

POVIJEST BOLESTI

pitaš: što misliš?

kažem: ništa,

i osjećam se poput doktora P,

pacijenta Olivera Sacksa,

voda nahrupila sa svih strana,

kako da je zaustavim,

kako da je popijem kad su oči otvorene,

kako da ti išta kažem kad te nema,

kad ne postojiš

- što ovdje vidite, pita doktor Sacks

(upirući prst u fotografiju saharskih dina)

- vidim rijeku (odgovara P) i malu kućicu

s terasom prema obali, ljudi jedu na terasi,

tu i tamo vidim obojene suncobrane

(kasnije je doktor P. glavu svoje žene

pobrkao sa šeširom,

no, to nije važno)

opet pitaš: što misliš?

opet kažem: ništa,

i osjećam se poput slijepca

koji u tunelu hvata svoju sjenu,

koji sve čega se sjeti

pretvara u štap:

vrata, ruksak, pivo,

ударит ću te, vlak, prozor,

zrak, zrak, zrak

misao, dok te gledam,

nema postelje u jeziku,

drhti kao list

između grane i zemlje
leti, pada i raste
sva bijela od radosti
i očekivanja, ona je
drhtaj, nečujni bombon,
san

napokon, povijest moje bolesti
postala je javna stvar, ali tebi to nije dosta,
ne odustaješ, pa kao da majka budi dijete,
ponavljaš pitanje: a što sad misliš?
ništa, opet odgovaram, samo te gledam,
preko ruba tvojih zjenica izljuje se more,
modro i divlje, za velika nevremena
voda navlaži terasu ispred kućice na obali,
tu i tamo se poslije svega pojavi duga

(kasnije je moja misao urasla u jezik,
pala na nebo, odletjela u zemlju,
no, to nije važno, nitko me o njoj više
nije pitao)

KRITIČAR POEZIJE ČITA NOVINE

udahne okrene broj
pa mu se šuti
i boli ga
matematika

ruža u ruci
vene
njezin će okus
nestati
u gustoj bradi

prije nego je progutaš
prije nego je izgovoriš
kaži ja sam trut
ja samo zapovijedam
drugi sklapaju kapke

šest i osam
jesu
šest i osam
i ne treba ih zalijevati
jer nikada neće zacijeliti

kao ljubav
ruža ne može trajati
nije ona spomenik

ona je
sada
i
hop
više je nema

onaj koji prebrojava latice

ubio se prije nje

VRT NE DIŠE

vrt ne diše
kada ga pogledam
ili
ne dišem ja

u djetinjstvo se ukopava
pa se igra skrivača
i cvjeta en ten tini
tako je nastala oranica

vrt ne bježi
kada me pogleda
ili
ne bježim ja

ulazi izlazi
ulazi izlazi
ulazi izlazi

prijatelj je šutljiv miran
ako me izbjegava kažem mu
ti si ja
a ja sam ti

brazda do brazde strijela do strijele
sadimo stihove u zemlju
dok su još mladice
dok još ne znaju
koja će riječ
briznuti u krv
koja u žito

vrt ne raste
kada ga zalijevam

ili

ne rastem ja

ulazi izlazi

ulazi izlazi

ulazi izlazi

DODIR, POGLED U RUŽU

pogled
pogled u ružu
s mirisom stiha
koji je začeo i usmrtio
treći planet
nije se mogao
nismo ga mogli
zaustaviti
i ponijeti kući

u njemu se
voli mrzi leti
šuti iznad svega
nestaje prije prvog treptaja

glas koji sam udahnuo
pretvorio me u hrpicu zemlje

nije dobar za stanovanje

čija će se ruka
i kada
latiti te crne tišine

da bi opet došla do oblika
da bih opet došao do riječi

PAS JE LAJAO

pas je lajao u mom oku
a ja mislio vidio
pčelu

ni ruža ni latica ni korijen
ne mogu me rasti
letim iznad stvari
dotičem oblake

u stadu kao ovca vunu pasem
i travu dajem ili u domovinu
s bijelim mlijekom putujem

pas je lajao u mom oku
a ja mislio govorio
pčelu

ni ruža ni latica ni korijen
ne mogu me cvasti
pjevam u visini
umirem iznutra

ovunim ulice grada
pa mi se pješaci i kamioni
došaptavaju u klupku
kao u kazalištu lutaka

ni ruža ni latica ni korijen
ne mogu mi reći ti si moj
jer ne mogu ništa reći
jer ne govore

pas je lajao u mom oku
a ja mislio govorio
mene

ČIJE JE LIŠĆE

prepisujem disanje
vjetar zapuše
vjetar stane
riječima svejedno
ta tek su se rodile
neka drugi razmišljaju
tko ih je mislio
tko izgovorio

ružica cvjeta
lajanje susjedov pas
nebo se nadimlje u kišu

udahnem izdahnem
upamtim odsviram
grana se njiše amo-tamo

čije je lišće
koje se njiše
koje pada
čiji su cvjetovi
iz kojih pčele piju med

prepisujem disanje
bijela stranica
tko te je mislio
tko izgovorio

PTICA U ZRAKU

riječ dođe niotkud, sjaji
i kao da ste skupa rasli
kaže: daj mi ruku!

staneš. nisi li zbog nje
razgrtao dan i noć,
zimu i ljeto?

otkud si, pitaš, koja te
daljina na mene
nagovorila?

ona samo poskoči, ptica
prhne u zrak. ponovi:
daj mi ruku!

pružiš obje. uđeš u šutnju.
svaka ti se riječ
malo izgubi.

onda naravno počne priča.
ti si joj početak, kraj
i glavni junak.

neko vrijeme uživaš,
ništa ne pitaš,
samo gledaš,
šutiš.

čudesni prizori
rastu u tebi.
(ti u njima.)

odjednom si dobre volje,
obuzima te radost,

premda ne znaš
zašto i kome.

onda zaboraviš dobro i loše,
prije i poslije,
povučeš ruke
k sebi.

iznova počneš govoriti

riječ (ptica) tada upita:
otkud si pao u jezik
kad on o tebi šuti?
niotkud, odgovaraš

niotkud, kažeš,
a ona se udaljava
pozdravlja krilima,
dovikuje: možda,
negdje, opet,
tko zna!?

NIJE SE PREPOZNALA

vezla vezla
i nije se prepoznala
cik-cak je zarobio

zatrčao se
zalijepio
za ušnu školjku
harfi oteo prste

nije se prepoznala

sve čuje
samo sebe ne
grad na platnu
koji je iz šare rodila

jako bi htjela
nešto lijepo
kad već svi govore
da je lijepo

nije se prepoznala

to što cik-cak nju je
osvojio porubio
a zapravo nije nema veze
razoružao samo
nježni pucanj vojnika
u sunce

vezla vezla
a gdje je samo
iskočila taj cik-cak
da može stalno gutati
sjenu iza sebe

trčati na jednu
stizati na drugu stranu
na svakoj kazati
to nisam ja

VODA U VODI

rečenice uranjaju u pepeljaru
kao u jezero
plamte zaobljuju se mirišu pa utonu u san
u pepeo

voda je slijepa
i oplakuje pješčane nanose

vjeđe koje slute kopno
okruže se vjetrom i valovima
tako nastaje otok

rečenice zaborave da su u pepeljari
pepeo zaboravi da je pepeo
nove ga rečenice stalno miješaju i bijele
pa čovjek pomisli da se topi snijeg
i poželi da diše punim plućima

kao snješko koji je skinuo nos
na njegovo mjesto stavio mrkvu
i čeka mrak da voda u vodi propliva

PODRUM KRENE, TRG SE PREPOZNA

slušaj, ako je plima
to što mi zatvara usta
i naseljava pogled
nema smisla bježati,
potopit ću se

ta dječja igračka
(more s razglednice)
iz čista je mira narasla,
izlila se preko rubova
i postala kuća, ulica,
grad i ptica,
kao sat navila me

zaronila
zaigrala me

slušaj, školjke slušaj,
šume u mojoj glavi,
ne mogu ti ništa reći
jer mi pod jezikom alge
spavaju,

čim izronim riječ
one se probude
i razmaknu tako
da ne mogu kamen
na kamen staviti,

a što bi htio
- čude se ribe -
pa ti ne plivaš
ti si se potopio
potopio usta zatvorio

zato sada šuti

šuti i uživaj

gradi me, razgrađuje

val po val (šutim i uživam)

imam milijun stanovnika,

svakog pitam kako se zovem

i svaki mi kaže jučer sam

znao, ali danas ne,

danas se ne mogu sjetiti,

čekaj da mi riječi narastu,

ili, ako ti je jako hladno,

duboko udahni

i

u školjci

naspavaj se

odmori se

čuješ li što ti govorim,

imam milijun stanovnika,

a sve neznalice,

i baš zato ih volim i brojim,

ispremiješali se kao karte,

pa podrumu govorim o trgu,

trgu o podrumu, kažem:

ti si svijetao i pun,

kao šipak, pomakni se malo,

nek te traže, podrum krene,

trg se prepozna, ali val

koji me iznova počeo postaje nestrpljiv,

malo ti je mraka, je li,

idemo dalje, do crnoga,

do zadnjega ruba tebe i mene,

tko se tamo skrasi,

taj se uistinu skrasio,

potopio

dobro, ako je stigao taj trenutak,
idemo, ako je sat uistinu navijen,
zvonit ću,

zvonit ću i probuditi
čitav grad usnuo u moru, dječjoj igrački,
pa da vidimo tko je val,
tko sam ja

slušaj, ako me tražiš
i dozivaš po imenu
a ja ti se ne javljam
budi sretan (budi sretna)
potopio sam se za sve nas

U JUTARNJOJ KAVI

ima jedan trenutak u jutarnjoj kavi
koji bi da bude srce dana srce kave
koji mi kaže uzmi me sa sobom
kojemu kažem kucaj

u njemu stanujemo dok se dan ne sruši
dok ruža ne uvene u našim očima
ponekad kuća ponekad pustinja
nema ga smisla navijati i zalijevati

miris koji putuje nisam pokušao upoznati
iako glas iz šalice upozorava
'krešo krešo pa ti umireš iznutra
crtaš otok a znaš da otok grize'

taj trenutak dan kuću glas ružu
nisam sreo ali jednom hoću
što će se to možda dogoditi prekasno
najmanje smo krivi šalice cigareta i ja

KAO LOPOČ

brbljanje sve dublje i glasnije
olujni oblak nad glavama
kao lopoč
brbljanje
netko je zastorom završio more

sivoća se vratila kući
s njom i glavobolja
slog po slog opet
završava iza rešetaka

možda su žene pod orahom
koje smo svi znali napamet
u međuvremenu umrle
ili izgubile pamćenje
orah sigurno nije

na leđima jeseni
nečije kćeri danas miluju ljuske
brbljanje sve dublje i glasnije
uspavljuje naše sobe paučinom

O DALJINI I OVOME OVDJE

daljina ima lijepo lice,
da čovjek poludi, toliko lijepo,
a ovo ovdje nema ništa,
ono samo postoji

srijedom je daljina
s moje lijeve strane,
subotom s desne

srijedom izgleda sretno poput djevojke
koja je trenutak prije kupila cipele,
ili se vratila od frizera,
Bože moj, kako bih htio doći do njenog središta,
poznajem sva lica, imena, prizore,
kuće, ulice, gradove,
čitavu povijest lijeve strane prostora,
lijeve strane daljine,
ali koliko god zakoračim prema njoj,
ona se za toliko odmakne prema sebi

subotom je daljina srijeda u zrcalu,
ipak, lice djevojke kao da je malo umorno,
melankolično, kosa joj je neuredna,
ponekad se skriva iza dima cigarete,
jedino madež na njezinu desnom obrazu
poziva na radost: ja sam ta točka koju crtaš,
kojoj ideš, kojoj ne dolaziš, ne budali,
ostani gdje jesi, možda si upravo ti točka
koju ja crtam, kojoj idem, kojoj ću doći

u ostale dane daljinu ne uspijevam
prilagoditi svome položaju
pojavljuje se urotnički, iznenada,

zavrti me lijevo-desno, ispred-iza,
gore-dolje, unutra-vani, bez i sa,
kroz i između, zbog i unatoč
tako da je ne mogu vidjeti,
doći do daha,
stati na svoju stranu

i to je uglavnom sve što vam u ovom trenutku
o daljini i ovome ovdje mogu kazati,
i o sebi, uostalom

SNENI VRTLAR

nudim smiješak
koji se stalno otvara zatvara
kao suncokret danju
noću kao sova

putnike privuče njegova blagost
zastanu spuste kofere
neki počnu svakodnevne poslove
češljaju se peru zube govore

smiješak se nasloni na lice
jedva vidljivim rubovima
i smišlja kamo otputovati
kamo potonuti da ne bi lice licu
staza namjerniku postao

imam smiješak
koji me uporno daje uzima
koji me kao sneni vrtlar
za suše hrani suncem
za poplave kišom

iako žudi da se pokrene
razlista i čitav horizont
pretvori u vlastito zrcalo
ostaje nijem i neodlučan

putnici ga zavole i pamte
podignu kofere i odu
neki se osvrnu
nehajno mahnu rukom
kao što kroz prozor vlaka
mašu djeci u igri
uz prugu

tek tada i on krene
skoči u pismo
s pismom u prvi poštanski sandučić
i posjećuje ih
bjelinom koverta uvećava samoću
ukrašava strah i ukočenost
smiješi se

ZAGONETNI CVIJET

vidiš: pluta po dnu
ne čuje se
ne pokreće
s ribama ne razgovara

a ipak kažeš:
moj prijatelj
moj prijatelj

hoćeš ga izvući na obalu
izbaciti tu nemoguću
prljavu vodu iz njega
zasaditi biljku
ispod prozora,

zarobiti lice
laticama i lišćem
pa plakati iza stakla:
moj prijatelj
moj prijatelj

čemu se pretvarati
kada i košulja
kojom grudi miluju zrak
a zrak grudi
zna kako raste taj
zagonetni cvijet

bježit ćeš u sutra
bježit ćeš u sunce
bježit će i on
jednom,
kada otvoriš prozor,
sigurno ćete razgovarati

- mrtav?
- da.
- a ti?
- i ja.
- i što sad?
- sad smo prijatelji!

poslije ćeš vjerojatno zatvoriti prozor
njemu će zadrhtati listovi

nebo će biti
poput balona
prazno

SOBA MIRIŠE NA SNIJEG

ja te govorim nježno
blaga blaga
kao drvo koje zaboli list

kamo je glas tvoj pobjegao
zar sklopljena je cvjetna knjiga
zar ti koja si od tih stihova
imala glinenu rečenicu i dom
prekrižiš je pa zaboraviš

istrčiš na ulicu

soba miriše na snijeg
njegova sljepoća dopire
do televizijskog tornja
ispod kojega glačaš kravate
i ružne vijesti

na ekranu stalno prepoznajem
tvoju šutnju i ples
ti si izvan
ni slika ni riječ
kao zmijska košuljica

ljudi su cvijeće imena i korake
po poljima rasuli
zar u njima raste tvoj glas

IZ EPRUVETE

u očima ti se njeđrilo
olovo

htjela si sve
sanjati let dok letiš
trovati san dok sanjaš

sada kada olova više nema
nema ni tebe
u prašini
i zraku

oči ti sive
iz epruvete
nijemo pozdravljaju
umorne profesore
i žmirkave studente

uvijek slijepe
i
marljive

IKONA

ako si u meni rasla
nisi se upoznala

moj brijeg tvoj brijeg
otupljuje na vedrom nepcu
dok misliš letimo
on se ukopava
ne bježi

oblak kiša oluja
ništa ne može pomaknuti
ikonu s ruba
usana
zasanjani bijeli luk
rubac koji je nebo
upamtio

osmijeh uvis
osmijeh unutra
ti
si
ne
nalaziš
broja

DODIR, ONAJ KOJI GLEDA PAPIR

dodir

kada se dogodi

poput puštenog balona

odjuri u

nebo

kako poslije pisati pismo

kako nizati riječi

nijemim jagodicama prstiju

zvijezde plešu

igraju se

zamjenjuju imena i položaje

ako i misliš da je imaš

svoju nećeš prepoznati

(kao što postoji drugi svijet

postoji i drugo

tebi nedostupno

nebo)

ipak kakva je to

blagost

kojoj je tišina podarila oblik

da raste i cvjeta

cvili i pjeva

umočena u

nepostojanje

pismo je znak vatre

dodir vatra sama

srce plamena

koje se ne pita

odakle se rodilo

i

kamo će nestati

mir u tebi

iako ćudljiv i neprepoznat

razgorijeva se gasi se tako

da vatra postaje fotografija bježi u

album i sanja riječi

dodir

kada se dogodi

poput puštenog balona

odjuri u

nebo

pismo ga hvata

ali nebo je veliko

onaj koji gleda papir

hoće u plavo

isprobava misli

trenira emocije

smišlja riječi

nikako da iza nadnevka

napiše prvu rečenicu

dodir neće u pismo

pismo je njegova smrt

onaj koji gleda papir

nema izbora

on mora slaviti smrt

tkati mrežu sjećanja

glasno i nježno

spuštati ga što dublje

ako pokoji neoprezni leptir

zaluta u njegova usta

to je znak da je
onaj koji gleda papir
posao izvrsno obavio
dodira više nema
postao je svojinom neba
neba koje ga gleda
svojim plavim plavim
neprozirnim
očima

mir u njemu
iako ćudljiv i neprepoznat
razgorijeva se gasi se tako
da vatra postaje fotografija bježi u
album i sanja riječi

BRŠLJAN

na zidu zgrade u kojoj stanujem
raste bršljan, penje se
kaže: ja sam tvoja sudbina

dobro mi je poznata ta rečenica
kojom se pošumljuje svijet
a čovjek urotnički prevodi
u tajni raspored

godinama već bježim k njemu
penjem se po drveću i stijenama
pokrivam tlo koričim zidove

u mom koraku biljna je snaga
tragova nema (zemlja netaknuta)
šutke obrastam brijeg po brijeg
nijedan susjed ne shvaća tu
igru nogu među težom i lakoćom

ponekad nepažnjom otkinem bobicu
(otpadne list, ali ne uvene)
bregovi i susjedi počnu se penjati
jedan za drugim, gore i dolje,
dok zrak ne postane neporočno zelen
i čist

iza zida na kojemu raste bršljan,
nijemo plamtim množim se
prevaljujem kilometre
ovdje i tamo
kada se umorim od šutnje i preobrazbi
priljubim usne uza zid i vrelin dahom
između dviju opeka zanjišem bršljan:
- ti si moja sudbina?

- da. ja, hedera helix, sudbina sam tvoja
i tvoj naslov, i nisam se zanjihao ja,
nego ti, jer ti si progovorio jezikom
kojim se ja granam, kojim izvan mene
nitko ne može krotiti daljine.

pogledam zid iznutra, otvorim prozor,
pogledam zid izvana, nema razlike.
nesvakidašnja je svečanost očito počela:
ispred mene - umjesto jednog - dva stabla

kamo će me još odvesti ta biljna snaga,
bršljan?
teško pitanje za onoga koji traži odgovor,
za onoga koji ne zna kako zatvoriti prozor

PRIJATELJI

Hoćeš li mi biti prijatelj?

Hoću, prestat ću šutjeti

i početi govoriti o dnevnim stvarima

- o majci, knjigama, vremenu, zalasku sunca

(da, i o zalasku sunca)

Ujutro ću te, ako dopustiš,

otpratiti na kolodvor,

stisnuti ruku i kazati:

- Doviđenja, prijatelju!

Ne. Ne želim da me pratiš.

Pitam te: - Hoćeš li mi biti prijatelj?

Hoću, otvorit ću oči

i gledati sve što na tebi dosad nisam gledao.

Izronit ću iz dubine na površinu

i nepomičan te promatrati

(da, nepomičan te promatrati)

Vratit ću sve prizore na ulicu,

stati na jednu od njezinih strana

i narediti nekom psu da

s vremena na vrijeme zalaje.

Ne igray se sa mnom! Pitam te samo:

- Hoćeš li mi biti prijatelj?

Naravno. Pa rekao sam ti da bih

zbog tebe mogao i umrijeti

svakog dana stotinu puta

svakog dana stotinu puta

(da, svakog dana stotinu puta)

SLIJEP A SVJETLOST

- tko stanuje u ruži

- nitko

nitko stanuje u ruži

otvara i zatvara prozore

udiše zrak

- a zrak

kakav je stanar taj zrak

- uredan

redovito plaća najamninu

nema veliko društvo ne buči

otvara i zatvara prozore

- ali tko napokon stanuje u ruži

nitko ili zrak

- nitko a zrak plaća najamninu

ruža sanja prolaznike

otvara i zatvara latice

pa se čini da netko u njoj diše

RAZGOVARAMO SNIJEG I JA

hvatam te – kažem snijegu –

a ti mi se stalno topiš

dlan mi je kao jezero

vidim mu dno

a ne mogu ga

dosegnuti

a što bi ti sa mnom

– pita snijeg –

hoćeš da ti i riječi utopim

pa da budemo jedno

da se u kišu

da se

da me

u

ponornicu

obратиш

RAZGLEDNICA

Zagreb su jučer opkolile četiri duge. Gledano s Trga, dvije su se ukazale iznad Črnomerca, a dvije iznad Novog Zagreba. Ljudi su na trenutak zaboravili kamo su krenuli i zagledali se u nebo. Neki su u tome prepoznali božju providnost, neki samo prekrasan prizor. Na oblake koji su danima kvarili sliku grada nitko više nije mislio. Jedino su djeca radosno mahala čitavome nebu.

DA MRAK ZARASTE

mala ana sanja
što mala ana sanja
što misli o svjetiljci na stolu
dok joj izmišlja svjetlost

od pruća od tišine
od čega radi svoju kutiju

pijesak sipa u
vjeverasti pogled
u svaku točku
da mrak zaraste

kada je zemlja zagrli
hitro skoči na leđa
i vraća joj pijesak u pustinju

onda razlupa kutiju
ostatke odnese u šumu
iskopa rupu gurne ih u rupu
da mrak zaraste

mala ana priča
o čemu mala ana priča
kome prilazi glasom
koji u lišću spava
da lišće budi

od trave od smijeha
od zraka od čega pravi postelju
grm pretvori u
gomoljasti pjev
da se nebo zarije u zemlju
da mrak zaraste

ako leti ne misli na let
maše krilima kao da oduvijek
lišće s perjem u nebo pada

kada napokon legne u postelju
legne da se odmori od sna
grm da vrati u šikaru
da mrak zaraste

mala ana sanja
ružu u vrtu cvjeta
krtice mačke biljke ljudi
prozor stol svjetiljka knjige
svi misle da je to normalno
(da mala ana sanja
da ružu u vrtu cvjeta)
svi odjednom hoće
da mrak zaraste
a još jučer su ga hrabrili
kopali preli disali zidali
otvarali mazili čuvali pisali
mala ana nikom nije pomagala

NETKO CRTA SVOJU RUKU

putujem u fotografije
i nikoga ne prepoznajem

vlakovi više ne stoje
u mojim stanicama
žuri im se
a ja se
moram
pješice
vraćati
duboko u unutrašnjost
zamatati se u klupko
koje je zaboravilo početak

netko crta svoju ruku
u prašini u tišini
u crno-bijeli dan
kolodvor je pobjegao od kuće

MRAK U SLIKOVNICAMA

ravnica mi prilazi odasvud
ili ne prilazi
nalazim je

stojim penjem se silazim
ona me gleda
kaže: tu smo

šetam gradom ona pogledom ruši nebodere.
kaže koraku: more ne može skočiti u vodu
zato nam rastu brodovi

ravnica stanuje u meni putuje
gdje ja stignem ona se
odmori

dok je još u slikovnicama mrak
ravnica ustane odjene se
i čeka

ono što s njom dijelim
sva mi je imovina
tu smo

široko smo

PRIJE SNIJEGA I SNA

matice matice
koja je tvoja pjesma
koja je to riječ
koju krilom i rilom
u žitko žito
ucjepljuješ

ekran dana crta te
dok prosiš livadu
zuj pretvara u spot
haljinu u zimu bijelu
zaručnika u gumb

(moja ga majka prišila
na daljinski upravljač
a nije znala gdje je rub
nije znala tko si ti)

matice matice
prije nego obletiš ovaj dan
prije snijega i sna
kaži kojim se riječima
livada budi
i jastuk puni
perjem

KAO PADOBRANI

kada je oblak
krcat riječima
i kada ih vlaži svojom šutnjom

kada im već ne da
da lete kao padobrani
malo lijevo malo desno
i škrope uveli cvijet dan

skini ga jablane
naslikaj bez neba
uberi kao proljetnu trešnju
i donesi u grad

od prašine napravi tekst
lišće natjeraj da bude vjetar

ako ni tad ne procuri
pošalji mu noć
pa neka se onda prepozna
u gradu u kojemu oči
šute kao asfalt

NESTAŠNA VJEVERICA SNA

cigareta od šumskog duhana
gori pa se ugasi
bježi od trave koju je u plamen
u jagodu pretočila

kašljucavo lišće jasena
vrijeme je da dim progutaš
da tuberkulozom otpuhneš šumu
koja te kao noć i dan
svane pa utrne

gori pa se ugasi
nestašna vjeverica sna
u njezino se krzno iskra umota
pa skoči u duplju
jer tamo je najtoplije

BLAŽ BLAŽ BLAŽ

sutra idem na stadion
stiže blaž
svi će stajati i navijati
a ja ću si misliti
blaž blaž blaž
ne nisam navijač
sjest ću na istok
i kupiti sjemenke
kada padne gol
svi će s njim u nesvijest
a ja ću mirno gledati
blaž blaž blaž
blaž je igrač
netko će pitati
ne nije on je bog
igrači su u babilonu
i uče govoriti
a njega nitko ne vidi
poslije utakmice ću na tramvaj
navijači će se švercati
i govoriti prostote
a ja ću uporno šutjeti
blaž blaž blaž

OD PJESNIKA NARUČUJEM TEKST

kažem 'pa ovo više nema smisla
tjednima me vučete za nos'
pjesnik plače u telefon
izgovara se konjakom
i društvenim obvezama
danas nagrada sutra akademija
prekosutra govori na krležinu pogrebu
to me najviše zanima
prije dvanaest godina
nije govorio
što li će reći
kako se oprostiti
koga spomenuti
kamo pogledati
ako mu pokojni krleža kaže
da je i dalje besmrtn

KRUGOVI U ZRAKU

dok je padao snijeg
padao je kao perje

seoske su djevojke
punile jastuke
crtale krugove
u zraku

u mraku
disale

disale sve glasnije i glasnije
valjda da ih ne pojede bjelina

PLAVO JE OPASNO

pčelo pobjeći ću
pčelo progutat ću te

svjetlo će se razliti
i struja
struja neće znati
da je tu bilo more

kako se kaže
plavo je opasno
koje je boje opasno
koga se boji plavo

pčelo progutat ću te
i nikada te više naći
plavo je slano
kako se kaže
plavo je slano
kada ga nema
pčelo progutat ću te
neka tebe malo peku oči

najprije ćeš zaspati
pa se probuditi
ali onda više nećemo
biti na ti

DJECA MI PROTRČAVAJU ULICOM

Krasan je proljetni dan. Nedjelja, Duhovi. Sjedim u sobi, razmičem zavjese, djeca mi protrčavaju ulicom, na trenutak pomislim da ih mogu stići. Otvorim prozor, iskočim van, potrčim. Viknem: Djeco, tu sam, pričekajte me, hoću se igrati s vama! Nešto u meni želi da zaboravim svoje središte, da se otisnem s obale na kojoj je zavládala opća tupost. Djeca me ne čuju; trče i vrište.

Krasan je proljetni dan. Nedjelja. Duhovi. Trčim po parku, razgovaram sa stablima. Usne mi zapinju o cvijeće. Stabla upozoravaju da su mi riječi krvave, rečenice ranjene. U trku izvadim rupčić, obrišem usne, viknem: Djeco, tu sam, pričekajte me, hoću trčati s vama! Djeca me ne čuju; trče i vrište.

Umoran, vratim se kući. Zatvorim prozor, navučem zavjese, upalim televizor. Krasan je proljetni dan. Nedjelja. Duhovi.

U LIST DUHANA

pčela je upila pogled
pčela je pojela sunce
pčela je plavi div

i bršljan je voli

dođe i kaže
ti si uzaludno slovo

i ne mogu odmaknuti
zavjesu s čela
i ne mogu taknuti dlan
za gatati da u šetnju ću

pčela mrzi higijenu
ako nije sapun

i što
nego u list duhana

savijem se
pa me sakrije
sve manje sunce
sve više mrlja

dim
koji poslijepodne
vatrogasce digne od ručka
krene prema zidu
pa ga miluje
a oni ga psovka gase
i čitaju

PUHAČI STAKLA

hej
čija je pjesma
koju posvećujem tebi
koju čitaš prije jutarnje kave
s naočalama u desnoj s jabukom u lijevoj ruci

samo puhači stakla znaju za nevidljive granice
nikako alkohol
oni pjevaju radost

čovjek pravi igračku
pa igračka postane sam
posrami se pa se zaljubi kaže 'nema te' i nestane

s naočalama u desnoj s jabukom u lijevoj ruci
koji tren prije jutarnje kave
jesam li te u radost
odjenuo
ili

KROV GRADA

Uska ulica, uska cesta.
Dvoje mladih ljubavnika
traži usjek, pećinu ili
malo, crno, nečujno i
nevidljivo skrovište, točku
s koje mogu početi svijet.

On skida odjeću, zaogrće se šumom,
čitav grad pretvara u pitanje:
- Hoćemo li se najprije roditi
pa onda rasti, ili nam je svejedno?
Ona zatvara oči, prikuplja tišinu,
ljuti se:
- Pusti me na miru, zar ne vidiš
da spajam dubine!?
Zar su ti oči još toliko otvorene!?

A grad kao čičak hoće u točku,
bježi od sebe, nudi se, drhti.
Kuće se naginju jedne prema drugima.
Povremeno im se prozori i
crijepovi dodirnu, sljube, tako da
lijevo i desno postanu jedno.
Zidovi se udvostruče,
cesta skoči u zrak
pa čitavo nebo
osluškuje i slavi zvukove
iz dubine.

Blago svjetlo izvire iz unutrašnjosti.
S prve obližnje zvijezde
grad nalikuje popločanom krugu,
kružnoj kaldrmi, začaranoj cesti ljubavi.

Blago svjetlo je ures krova, ispod je plamen.
Ispod je požar, okrugao i okomit,
želja koja kani zauzeti sve.

Zvijezde rastu u očima mladih ljubavnika.
Zvijezde traju u sjećanju.
Požar budi ugasnule oči.

On opet pita: – Jesi li spojila dubine?
Ona uzvraća: – Zar ti je korak usamljen!?

ZDRAVO, PRIJATELJU

iz ladice vadim crtež na kojemu si ti.
crtež na kojemu nema ni tebe ni mojih pokreta.
trenutak, dva gledam to lice bez osmijeha,
bez obrva, sklopljenih očiju,
s obrnutom sedmicom umjesto nosa.

zažmirim, okrenem glavu.
u mraku lebdim, u mraku sam pas koji laje.
zaboravim se i kliknem:
- zdravo, prijatelju!
lijevom rukom vratim papir u ladicu,
desnom je zatvorim.
- zdravo, prijatelju!

nijemo raste radost, i bijes.
daljina ostaje daljina, i ništa više.
sve manje upitnika, sve manje šutnje.
čak i ptice lete u poznatim smjerovima.

USPON

Iznenada planina, visoka,
bijela od snijega,
ispred mene.

Gledam je, a ona kaže: penji se!
I ja se penjem.
Skupljam snijeg.

Pahulje glasa poklanjam bjelini.
U svakom pokretu raste
nijema zavjesa neba.

Kada, napokon, dospijem, do vrha,
legnem na nj da se odmorim
i poklonim kruni neba.

No, planina mi ne da mira, kaže:
u tebi sam se zaboravila,
sada si ti planina.

I munjevito se zamota,
pobjegne u zemlju,
u zrnce prašine.

Začuden, ostanem visjeti u zraku
kao kakva zvijezda u kazalištu lutaka.

DODIR, PISMO, U SNU

nisam napisao pismo
zapravo napisao sam ga
u snu

ruka je milovala ruku
smiješak odobravao
šutnju

taknut toplom tminom
tihe sam pipke riječi
položio na tvoje čelo

noć je bila
ni oblačna
ni zvjezdana
podatna melankoliji
kao tolike prije

nisam napisao pismo
u snu
same se rečenice
raspupale u dodir

pupoljak žudnje
najednom iscurio
u ružu radosti

opojnim mirisom
opkolio sobu
i zapovjedio
'pogledaj nebo'

a nebo zapravo noć
kako već rekoh
i oblačna

i zvjezdana
zrcalo nostalgije
kao nijedna prije

nisam napisao pismo
ali sam dobio odgovor
u snu

svaku je moju rečenicu
pomilovala tvoja
u snu

moje su tihe tlapnje
postale tvoje
u snu

sniježilo sa svih strana
strast sram slutnje
u perju
u jastuku
probudili se
zaboravili
u snu

nisam napisao pismo
nisi ni ti
napisalo se samo
ono se u mene u nas
ono se u dodir
izlilo
u snu

RUŽA

ruža

što je ruža

čaša ili glava

čaša ili glava

bog je posadio radost

pa je povremeno zalijeva

pa je povremeno zalijeva

najeзде skakavaca su kiša

skupljajte ih

skupljajte ih

skupljajte njihove vitke latice

i struk zaštićen bodljikavom žicom

i struk zaštićen bodljikavom žicom

suze skrivene u utorima skupljajte

krv samo što nije

ruža

što je ruža

krv samo što nije

Krešimir Bagić

Rođen 1962. u Gradištu. Pjesnik, stilističar i kritičar. Objavio je zbirke pjesama: *Svako je slovo kurva* (s B. Gregorićem, 1988; nagrada Goran za mlade pjesnike, 1988), *Između dva snažna dima* (1989), *Krošnja* (1994), *Bršljan* (1996), *Jezik za svaku udaljenost* (2001), *Le palmier se balance* (Pariz, 2003), *U polutama predgrađa* (2006), *Trebalo bi srušiti zidove* (2011; nagrada Dobriša Cesarić, 2011), *Plaši li te moja boja* (2013) i *Tko baca mrvice kruha dok hoda šumom / Qui sème des miettes de pain en traversant les bois* (Rennes, 2016).

K tome: znanstvenoesejističke knjige *Četiri dimenzije sumnje* (koautor, 1988), *Živi jezici* (1994), *Umijeće osporavanja* (1999), *Treba li pisati kako dobri pisci pišu* (2004), *Uvod u suvremenu hrvatsku književnost* (2016), knjige kritika *Brisani prostor* (2002) i *Pogled iz Dubrave* (2017) te *Rječnik stilskih figura* (2012). Uredio je *Rječnik Trećeg programa* (1995), *Leksikon hrvatskih književnih kritičara* (2012), zbornike *Važno je imati stila* (2002), *Bacite stil kroz vrata, vratit će se kroz prozor* (2006) i *Ivan Slamnig, ehnti tschatschine Rogge!* (2011), sastavio izbore proze *Poštari lakog sna* (1996) i *Goli grad* (2003; slovenski prijevod: *Golo mesto*, 2005; poljski prijevod: *Nagie miasto*, 2009). Pjesme i stručni tekstovi prevedeni su mu na dvadesetak jezika.

Uređivao je emisije o književnosti na Trećem programu Hrvatskog radija (1990-1995), predavao hrvatski jezik i književnost na Sorboni (1996-1999) te bio je voditelj Zagrebačke slavističke škole (2005-2009). Profesor je stilistike na Filozofskome fakultetu u Zagrebu i urednik portala stilistika.org.

Biblioteka Online

knjiga 158

Krešimir Bagić

BRŠLJAN

© 2019 Krešimir Bagić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2019

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

Free-Photos / Pixabay.com

ISBN 978-953-345-645-4 (HTML)

ISBN 978-953-345-646-1 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-647-8 (PDF)

ISBN 978-953-345-648-5 (MOBI)

Prvo izdanje

Meandar, Zagreb, 1996.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**

